

Je kunt je afvragen waarom er in de bijbel eigenlijk vier evangeliën staan. Waarom moet het verhaal over Jezus vier keer worden verteld? Het antwoord is denk ik: omdat Hij in één verhaal niet te vangen is. Maar eigenlijk ook niet in vier, trouwens. Er zijn veel meer evangeliën uit de vroege kerk, zoals het evangelie van Thomas, van Nikodemus, Petrus en van Maria Magdalena. Wie zeggen jullie dat Ik ben? vraagt Jezus aan zijn leerlingen. Iedereen die volgeling wil zijn is uitgenodigd om daar een eigen antwoord op te geven. Een antwoord dat ook altijd heel persoonlijk zal zijn, omdat het te maken heeft met hoe je persoonlijk door Hem bent geraakt. Het antwoord dat een mens geeft op de vraag wie Jezus is hoeft geen heel evangelie te zijn, maar de evangeliën zijn wel te verstaan als vier ook persoonlijke antwoorden op die vraag. Tussen de vier evangeliën uit het Nieuwe Testament zitten heel wat verschillen. Ze bevatten niet allemaal dezelfde verhalen, maar de doop van Jezus door Johannes in de Jordaan vermelden ze alle vier, op hun eigen wijze. Matteüs is de enige die bij het moment van de doop melding maakt van een korte woordenwisseling tussen Jezus en Johannes. 'Ik zou veeleer door jou gedoopt moeten worden', zegt Johannes, en jij komt tot mij?' En dan zegt Jezus: 'Laat het geschieden'. Alleen over deze woorden van de Heer zou je al een hele meditatie kunnen houden. *Laat het geschieden*. Want dat is wat er met een mens gebeurt bij de doop, en bij ieder sacrament: niemand kan dat toedienen aan zichzelf, het is altijd jezelf toevertrouwen. Je vertrouwt je toe aan de bedienaar, aan de kerk, aan God ten diepste. Ook voor Jezus is dat wezenlijk. Johannes mag hem dan aangewezen hebben als de mens die groter is dan hij, Jezus is niet los te denken van de band met God, die Hij zijn Vader noemde. *Niet mijn wil, maar uw wil geschiede*. Daar zal Jezus zich in zijn leven aan overgeven, en van die overgave is de doop het eerste teken. Op deze manier gaat het vandaag, bij de doop van de Heer, ook over de doop van iedere dopeling. Gedoopt zijn betekent dat je je wilt laten leiden. *Wil je opstaan en mij volgen*, zoals we net zongen.

Dat lied spreekt trouwens ook heel duidelijk over dat andere woord, dat in het antwoord van Jezus aan Johannes belangrijk is: het woord gerechtigheid. Laat het geschieden, zegt Jezus, dat jij mij doopt, want zo wil ik de weg van de gerechtigheid gaan. Het zijn de eerste woorden die Jezus in het evangelie volgens Matteüs spreekt, en het woord gerechtigheid klinkt daarin als een programma.

Gerechtigheid brengen, dat is, zoals Jesaja zegt: het geknakte riet niet breken en de kwijnende vlaspit niet doven. In die dingen klinkt een gerichtheid door, een aandacht en liefde voor mensen die in het leven daar zijn waar de klappen vallen. Dit is één van de manieren waarop doop ook bekering betekent: je afkeren van wie machtig is en

populair en waar iedereen al naar kijkt en je richten op die mensen waar niemand of bijna niemand naar omziet. Om blinde ogen te openen, om te bevrijden wie in de gevangenis of in het duister vastzit. Met de woorden van het lied dat ik net al noemde: hoeder willen zijn van wie vreemdeling is, niet te hard zijn voor de mens die in leugens is verward.

Het klinkt mooi en edelmoedig, maar toch is de mens waar Jesaja over spreekt niet degene die alleen overal maar geknakte rietjes beschermt en zorg heeft voor kwetsbaren. Voor hetzelfde geld is hij of zij zelf degene die kwijnt of die bijna breekt. We hebben allemaal zo wel ons ervaringen met kwetsbaar zijn en misschien ook wel met bijna breken door verdriet, door zorgen, door bezorgdheid om elkaar. En ook daarin en daar doorheen kun je roeping verstaan, en kan je verlangen gesterkt worden om te leven op de wind, broos en kwetsbaar als een kind. Zo kwetsbaar als onze Heer geboren werd in Betlehem, en dat zijn hele leven ook bleef.

Jesaja spreekt daar ook over: de mens die naar Gods stem wil horen zal het geknakte riet niet breken en de kwijnende vlam niet doven, én hij zal ook zelf niet geknakt worden en niet kwijnen, want God zelf ondersteunt hem, pakt zijn hand en behoed hem. Jezus leefde vanuit dat vertrouwen, en Hij zag bij zijn doop de hemel opengaan, zodat licht geworpen werd op de weg die hij moest gaan. Nu er vandaag iemand toetreedt tot de gemeenschap van onze kerk vieren we vandaag ook het opengaan van de hemel, niet in de zin dat onze kerk de hemel is... maar wel in de zin dat er licht gevallen is op de weg die jij wilt gaan. Je wilt dat doen in en vanuit een kerk waar jij je thuis bent gaan voelen, en waar jij je roeping nu gestalte gaat geven. Dat is een persoonlijke openbaring op jouw levensweg, een geschenk uit de hemel, ook als dat afscheid betekent van een kerk die je verlaat. Een afscheid dat ook pijnlijk kan zijn, voor jou, voor anderen binnen de kerk die jij verliet. Maar betekenisvol en troostend is het dat we dit mogen vieren op dit feest waarin het gaat over de doop. Wat ons met elkaar verbindt als broeders en zusters is veel sterker dan wat ons van elkaar scheidt. En zo is er in die gemeenschap ook vreugde over het feit dat jij een weg hebt gevonden die bij jou past, en zijn wij verheugd over de bezieling die er uitgaat van de oecumenisch contacten.

Moge al onze wegen dan gezegend zijn, dat wij Hem volgen en ervaren dat Hij ons tegemoet komt om ons te troosten en te bemoedigen, en dat Hij het waagt om onze hand te vragen. Amen